

ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Τὸ σύνθημα τῆς ἡμέρας εἶναι : **συμμαζεύονται**—οἱ τε ὑπουργικοὶ καὶ οἱ συμπολιτευόμενοι. Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ δύναται νὰ συνεδριάξῃ καὶ ἡ Βουλὴ, καὶ νὰ γίνωνται μακρὰ συζητήσεις περὶ ἀέρων καὶ δεκάτης. Μετὰ τοῦτο δὲ νέαι συζητήσεις ἂν αὐταὶ αἱ συζητήσεις (ὑφὸς βουλευτοῦ) ἦσαν σπουδαῖαι σαζητήσεις ἢ δὲν ἦσαν σπουδαῖαι συζητήσεις. Ἀκόμη καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ εἶναι ἀδέσβαιοι περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς νίκης, διότι πολλοὶ τῶν κυρίων ἀντιπροσώπων ἀσκοῦνται εἰς τὸ γυμνάσιον τῆς αἰώρας, εἰσι δηλαδὴ ἀμφιταλατευόμενοι.

Ὅταν ὁ κ. Τρικούπης στέλλῃ εἰς τὸ βῆμα τὸν κ. Καλλιγὰν νὰ καταναλώσῃ ὥραν, ἀντιστέλλει ὁ κ. Δεληγιάννης τὸν κ. Δημητρακάκην πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Καὶ βαρύνει λεύκη τὴν πεύκην καὶ ἀντικρούει πεύκη τὴν λεύκην.

Ἐὰν ὁ βασιλεὺς δὲν ἐπεμβαίῃ εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ συντάγματος, ἐπεμβαίνει ὅμως εἰς τὴν ἀκαθαρσίαν τῆς πόλεως καὶ πράττει κάλλιστα. Εἰς τὸ ἐξῆς ἂν βλέπωμεν πού ἀκαθαρσίας θὰ λέγωμεν : αἱ ἀκαθαρσίαι αὐταὶ εἶναι ἐναντίον τοῦ Βασιλέως καὶ ὁ κ. Μπένσης ὀφείλει νὰ ἐκδίδῃ ἐναντίον των ἐντάλματα συλλήψεως· διότι ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ κηρυχθῇ ὁ κύριος αὐτὸς φίλος τοῦ βασιλέως ἢ φίλος τῶν ἀκαθαρσιῶν.

Φαίνεται ὅτι Βασιλεὺς ἀφοῦ ἐκαθάρισε τὴν αὐλήν του, ἐζήτησε νὰ καθαρισθῇ καὶ ἡ πόλις. Ἐντεῦθεν αἱ περὶ ἀκαθαρσιῶν διαταγαὶ του.

Ὁ κ. Δεληγιάννης παρεπονεῖτο εἰς τὴν Βουλὴν ἐναντίον τοῦ κ. Καλλιγὰ ὅστις ἀγορεύει μόνον χάριν τῆς ὥρας· ὁ κ. Δεληγιάννης ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὁ Βουλευτὴς Ἀττικῆς οὐ μόνον ἀγορεύει ἀλλὰ πᾶν ὅ,τι δύναται πράττει χάριν τῆς ὥρας.

Εἶδομεν τὰ φοβερά ἄρθρα τοῦ κ. Φιλήμονος περὶ τῶν φοβερωτέρων ἐγκυκλίων τοῦ Ἀγίου Ἰλαρίωνος μεταφρασθέντα εἰς τὸ γαλλικὸν ὑπὸ τοῦ κ. Ἀγγελιαφόρου τῶν Ἀθηνῶν. Εἶδομεν καὶ τὰ ἄρθρα τοῦ κ. Στεφανίδου μεταφρασθέντα εἰς τὸ γαλλικὸν ὑπὸ τῆς κ. Βφημερίδος τῶν Ἀθηνῶν.

Περὶ τοῦ Σέρβου ἀξιωματικοῦ κ. **Νίκολιτς** ἐμάθομεν ὡραιότατον ἀνέκδοτον.

Ὅτε ὁ Ῥώσος στρατηγὸς Τσερνάγιεφ κατὰ τὸν πρῶτον Ῥωσσοτουρκικὸν πόλεμον ἐπέστρεψεν εἰς Βελιγράδιον μετὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ προπαρασκευασθεῖσαν ἡτταν τοῦ σερβικοῦ στρατοῦ καὶ τὴν εἴσοδον τῶν Τούρκων εἰς Ἀλέξιναν, ὁ Νίκολιτς βαρέως φέρων τὸν ἐξευτελισμὸν τῆς πατρίδος του, ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ ἡγεμόνος ἀρπάσας τὸν Τσερνάγιεφ ἀπὸ τοῦ πώγωνος ἔρριψε χαμαὶ ὑβρίζων καὶ λακτίζων αὐτόν· ἤθελε δὲ τὸν κατακόψει διὰ τοῦ ξίφους, ἂν μὴ παρένβαινε καὶ ἔσωζεν αὐτὸν ὁ ἡγεμὼν.

Ὁ Νίκολιτς ἐ χρημάτισε τρεῖς ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, ἀγαπᾶται δὲ πολὺ ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Δημῶδες τι ἄσμα εἶναι ἐξυμνητικὸν τῶν ἀρετῶν του, ἐκάστη δὲ τοῦ ἄσματος στροφή τελειώνει μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιφθόν :

Μινίσταρ Τίχομιρ

Νίκε σου Τορβίτσι μίρ.

(Ὁ ὑπουργὸς Τίχομιρ δὲν θέλει εἰρήνην μὲ τοὺς Τούρκους).

ΙΔΙΟΤΡΟΠΑ

Ὁ πρῶτος γεννηθεὶς ἄνθρωπος.

1.

Ὅσοι εἶναι γνωστὸν τίνι τρόπῳ ἐπλάσθη ὁ Ἀδάμ—διότι πολλοὶ ἔγραψαν ἐν ἐκτάσει περὶ τοῦ μόνου πλασθέντος ἄνθρωπου—κατὰ τοσοῦτ' εἶνε σκοτεινὰ τὰ περὶ τοῦ πρώτου γεννηθέντος, τοῦ Κάϊν, καθόσον ὀλίγιστα ἀναφέρει ἡ γραφὴ περὶ αὐτοῦ καὶ οὐδεὶς κατόπιν ἡσχολήθη, μισουμένου ἴσως τοῦ ἀτυχοῦς ἁμαρτωλοῦ διὰ τὴν ἀδελφοκτονίαν, ἣν ἐξετέλεσεν.

Ὅθεν ἡμεῖς ἐξ ἰδιοτροπίας θέλοντες νὰ συμπληρώσωμεν τὸ κενὸν τῆς τότε ἱστορίας ἀφ' ἑνός, ἀφ' ἑτέρου δὲ σώσωμεν ἐν τῇ μνήμῃ τῶν ἀπογόνων λεπτομερείας περὶ τοῦ Κάϊν—διότι τὴν προφορικὴν παράδοσιν πιθανὸν ὁ πανδαμάτωρ χρόνος νὰ ἐξαλείψῃ—δημοσιεύομεν σήμερον, ὅ,τι ἡν-τλήσαμεν ἐκ μελέτης καὶ συνεπεράναμεν περὶ τοῦ κοινοῦ τούτου πάππου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους Κάϊν, ὥστε νὰ μείνῃ καὶ αὐτοῦ ἡ ἱστορία ἀνεξίτηλος. Κυρίως δὲ θ' ἀσχολη-

θώμεν εἰς τὰ τῆς γεννήσεώς του, καθόσον ἀναφέρουσα ἡ Γραφή, ὅτι ὁ Ἀδὰμ ἐγέννησε δύο υἱούς, τὸν Κάϊν καὶ τὸν Ἀβελ, προτάσσει ὅτι ὁ ὀδηγησας πρῶτος τὴν Εὐάν νὰ γευθῇ τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν ἦτο ὁ διάβολος καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν διάβολον δὲν ἔχομεν πολλὴν ἐμπιστοσύνην.

Καὶ ἀληθῶς εἶναι μυστήριον ἡ γέννησις τοῦ Κάϊν—μυστήριον, ὅπερ ἀπεκαλύψαμεν, μελετήσαντες μετὰ προσοχῆς τὸ ἐπίσης μυστηριώδες κοινωνικὸν ἡμερολόγιον καὶ ὅπερ μεταδίδομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας, πιστεύοντες, ὅτι μετὰ τὸ ἐνώπιόν των ἤδη φῶς, θὰ συμφωνήσωσι καὶ οὗτοι. Καὶ ἰδοὺ ἀρχόμεθα.

2.

Τὴν πρώτην ἀκριβῶς τῆς ἐπειτείου ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς παιδικῆς τῶν πρωτοπλάστων ἡλικίας, καθ' ἣν ἀνέτειλεν ἡ ἐφηβικὴ καὶ ἤρχισαν νὰ αἰσθάνωνται—μολονότι ἐντελῶς ἔτι ἀθῶοι καὶ μὴ ἐννοοῦντες νὰ διακρίνωσι τὸ καλὸν τοῦ κακοῦ—ἐκάθητο ὁ τότε μαῦρος (*) Ἀδὰμ μετὰ τῆς ὥρας

(*) Οἱ Ἰνδοὶ πιστεύουσι κατὰ παράδοσιν, ὅτι ὁ Παράδεισος ἔκειτο ἐπὶ τῆς ἀπέναντι τῆς πρωτεύουστος των Καλκούτης—εὐφορωτάτης, ἀλλ' ἀκατοικήτου σήμερον, ἕνεκα τῶν ἀπείρων πρασίνων ἰσοβλῶν ἐχιδνῶν—νήσου Κεϋλάνης καὶ ὅτι ὁ τάφος τοῦ Ἀδὰμ εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς κορυφῆς

Είναι δὲ γαμβρὸς τοῦ ἡγεμόνος Μίλαν ἐπὶ πρώτη ἐξ-
δέλφῃ· ἥτοι ὁ πατὴρ τῆς γυναικὸς τοῦ Νικόλιτς καὶ ὁ πα-
τὴρ τοῦ Μίλαν εἶναι ἀδελφοί.

Ὁ ἐπιστέλλων ἡμῖν τὰς ἀνωτέρω πληροφορίας, φίλος
στενὸς τοῦ Νικόλιτς, προστίθεισιν ὅτι τὸ πολιτικὸν ὄνειρόν
του εἶναι ἡ ἔνωσις πάντων τῶν λαῶν τῆς Χερσονήσου τοῦ
Αἰμου κατὰ παντὸς ἐξωτερικοῦ ἀλλοφύλλου.

Ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας καθὼς ἅγιος
Ἰλαρίων ἐκανονίσθη ὡς τοιοῦτος ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς
γαλλικῆς ἐθνοσυνελεύσεως· τὴν δὲ μὲν παρὰ νὰ κανο-
νισθῶσι καὶ αἱ ἐγκύκλιοι του ὡς ἅγια λείψανα.

Εὐμορφὸ λογοπαίγνιον διέφυγε τὴν Μοῦσαν τοῦ κ. Πα-
ράσχου προκειμένου περὶ τοῦ πρῶην πρωθυπουργοῦ τῆς
Ἀγγλίας, ὅστις μπορεῖ, εἶπε, νὰ προφητεῖ, ἀφοῦ κατάγε-
ται ἀπὸ Προφήτας.

Εἰς τὸν μεγαλειότερόν του ἐνθουσιασμόν ὁ ποιητὴς ἐφώ-
νησεν: *Εἶμαι θεός*. Οἱ ἀκροαταὶ ἤρχισαν νὰ τὰ χρειάζων-
ται, ὅτε τὸ διόρθωσεν εἰς τὸ: *Εἶναι θεός*. Ἦτο lapsus
linguae.

Τί ἐκφραστικοὶ αὐτοὶ οἱ Κατακλιταὶ! Εἰς τὸν κ. Τρι-
κούπην θριαμβευτικῶς εἰσελάσαντα εἰς τὴν πόλιν τῶν ἔδω-
καν ὡς δῶρον δέσμην ἀχύρων.

Ἄλλοι καιροί! Ἄλλα ἤθη! Τί ἐνθουσιασμοὶ ἄλλοι! ἐ-
γενεῖτο ὅταν ἤκούετο ὅτι ὁ Παράσχος θὰ ὁμιλήσῃ! Αἱ γυ-

ναῖκες πρὸ πάντων δὲν ἐνοοῖσαν νὰ λείψουν. Τώρα αἱ κυ-
ρίαι μας πίνουν τσαΐ καὶ θὰ κόμῃ καλὰ καὶ ὁ ποιητὴς ἄλ-
λοτε νὰ πίνῃ τὸ τσαΐ του.

Τὰ μέχρι τοῦδε ἐπίσημα εἶπνα δυνατόν νὰ ὀνομασθῶ-
σιν δεῖπνα ἐξ ἀντανακλάσεως. Κέντρον αὐτῶν ὑπῆρξεν ὁ
Νικόλιτς, τὸν ὅποιον ἐτίμησαν τὰ ἀνάκτορα, μετὰ τὰ ἀνά-
κτορα ἐπρεπε νὰ ἔλθῃ ὁ κ. Ταγγρός, τὸν Ταγγρόν ἠκολού-
θησεν ὁ κ. Ρικάκης, Ρικάκη δὲ Σερπιέρης. Ὅσον ἀφορᾷ
τὴν πολυτέλειαν, ὅλους ὑπερκόντισεν ὁ προτελευταῖος.

Τὸ μηχανικὸν δεκατίζεται, ποσπωμένων ἐξ αὐτοῦ λῶ-
χων πρὸς κατασκευὴν ὁδῶν· αἱ ὁμῶς εἰς τὰ ὀχυρώματα
τοῦ Πειραιῶς, εἰδικὴν τοῦ μηχανικοῦ ἐργασίαν, ἐργάζονται
ἐπὶ ἡμερομισθίῳ κοινοὶ ἐργάται.

Τὸ νοῆμον κοινὸν δὲν εἶχεν ἐνοήσει τὸ τέλος τῆς ἀπαγ-
γελίας τοῦ κ. Παράσχου, ἐπομῶς ὁ ἴδιος ἠναγκάσθη νὰ
πῇ τοῦ κ. προέδρου: *Ἐτελείωσ!* Καὶ τότε ἐστεφάνωσεν
τὸ τέλος χειροκροτήματα.

Ὁ κ. Ἀχιλλεὺς Παράσχος ἐνιμήθη καὶ τοὺς ἐπικριτὰς
τῆς ποιήσεώς του, οὓς ἀπεκάλεσε ἀσκύλους γαυγίζοντας.
Εἰς τὸ γαυγίσμα ἐπάνω τὸ νοῆμον κοινὸν τὸν ἐχειροκρό-
τησεν.

Ἐκ τῶν τριῶν ἐν τῷ Παρπασσῷ ἀναγνωσθέντων ποιη-
μάτων του, τὸ τελευταῖον ἢ ποιοῦν τὸ εἶχε, καθὰ ἠκού-
σαμεν, ἀφισπόμενον ὁ κ. Παρίσχος εἰς τοὺς ἀκροατὰς του.

τοῦ μαύρης Εὐκας παρ' ἀνθρώπῳ τοῦ παραδείσου ὑπὸ τὴν
σκιάν ὑπερμεγέθους ἀκακίας. Ὡς δ' ἦσαν γυμνοὶ καὶ αἰσθα-
νόμενοι πλέον ἐλοξοβλέποντο πρῶτην φοράν ἀπὸ τῆς συ-
νοικισέως τῶν μετὰ περιεργίας καὶ θαυμασμοῦ, ὅτε παρε-
τήρησαν συγχρόνως ἀμφοτέρω, ὅτι εἶχον κατὶ τι, ὅπερ
τοῖς ἑκάμπε περιεργον αἰσθῆσιν.

— Τί εἶναι, Ἀδάμ, αὕτη ἡ ἀδυναμία, ἥτις μ' ἐνοχλεῖ;
ἀναφωνεῖ τότε μετ' ἐκπλήξεως ἡ Εὐκ.

— Ἀληθῶς φοβερά ἀδυναμία, ἀνακράζει πάραυτα καὶ ὁ
Ἀδάμ· περιεργαζόμενος, καὶ ἐγὼ τώρα τὴν ἀνεκάλυψα, ἄλ-
λὰ ποτὲ δὲν θὰ πιστεύσω, ὅτι εἶναι τοῦ Θεοῦ ἔργον. Ὡ
ἐννοῶ! ἐννοῶ! βεβαίως συνεργεῖα τοῦ διαβόλου θὰ ἐγένετο.

— Ἀτύχημα, ἀνέκραξε τότε ἡ παρθένος στενάχασα·
ἐνῶ εἶμθα τοσοῦτον τέλειοι καὶ ὡραῖοι νὰ ἔχωμεν αὐτὴν
τὴν ἀδυναμίαν. Ὡ! ἂν ἠδύνατο νὰ λείψῃ θὰ ἦτο σωτήριον
διότι προμαντεύω ὅτι θὰ δώσῃ χώραν εἰς παρεκλίσεις.

— Βχεῖς πολὺ δίκαιον, εἶπεν ὁ Ἀδάμ μελαγχολικὸς,
ἀλλὰ τώρα πλέον τὰ γενόμενα οὐκ ἀπογίνονται, διότι ὁ
Πλάστης δὲν εἶνε διπλωμάτης νὰ παίζῃ, ὅθεν τὸ μόνον,

ὅπερ δυνάμεθα νὰ πράξωμεν εἶναι, νὰ φροντίσωμεν, ὅσο
οἶόν τε, πῶς ν' ἀποκρύψωμεν τὴν ἀδυναμίαν μας.

— Ἀλλὰ θὰ δυνήθωμεν ἄρα; ἀνέκραξεν ἡ Εὐκ με-
διασταγμοῦ.

— Ἰσως, τῇ ἀπαντᾷ ὁ Ἀμ καὶ ὅπωςδὴποτε πρέπε-
ν νὰ σκεφθῶμεν. Ἰδοὺ μάλιστα τῶ συνέλαβον ἰδέαν τι
ἔβνοεις ὅτι καθόσον ἀφορᾷ τλοιπὰ μέλη τοῦ σώ-
μας, ταῦτα ἔχουσιν ἀφ' ἐαυτῶν ἐκτίμησιν, ὥστε
καὶ ἂν τὰ βαπτίσωμεν ἀδιάφορα, διότι εἶναι εἰς ἀσφάλει-
ν τὴν ἀδυναμίαν μας ὅμως πρεῖ νὰ τὴν περιβάλωμεν
τοιοῦτον ὄνομα, ὥστε νὰ τὴνροφυλάξωμεν ἀπὸ π-
κακῆς διανοίας—ναί! πρέπει ν-ἡ ἀποδώσωμεν σπουδαῖον
ὄνομα, μεγάλον καὶ προξενούν σθησιν.

Καὶ νομίζεις, τὸν διέκοψεν εἰνὴ κινήσῃ τὴν κεφαλὴν,
ὅτι τὸ μέγαλον ὄνομα ἀνευ τοῦ ἰσχυράτος δύναται νὰ κα-
τορθώσῃ τι; Μὴ τὸ ἰσχυρὸν, Ἀδάμ, ὁ κόσμος δὲν εἶναι
παίδιον πλέον, εἶνε ἔφηβος κατῆρχισε νὰ αἰσθάνηται καὶ
κρίνῃ, ὅπως ἡμεῖς.

— Ποθητὴ μου Εὐκ, τί λέγ; ἀνέκραξεν ὁ Ἀδάμ, ὁ
κόσμος δὲν εἶνε Ἀδελφότης; γνοῖς λοιπόν ὅτι τὸ με-
γάλον ὄνομα, δίκην δορᾶς λέοντος, καὶ ἀδυναμίας καὶ ἀσχη-
μίας καὶ ἀνικανότητος καὶ κουτάρας μὲ διπλωμα καὶ ὅ,τι
θέλεις προστατεύει; Ὅθεν αἶσον τὴν γυνῆν μου καὶ
κρίνον. Τὴν ἀδυναμίαν μας πρεῖ νὰ τὴν ὀνομάσωμεν τι—

μεγάλου ὄρους τῆς νήσου ταύτης, κατὰ συνέπειαν ὅτι οἱ πρωτόπλαστοι
ἦσαν ὡς αὐτοὺς μαῦροι· καὶ ἴσως δὲν ἔχουσιν ἄδικον, ἐξεταζομένου
γεωλογικῶς τοῦ ζητήματος, διότι εἰς τὰς διακεκαυμένας ζώνας ἀνεφάνη
ἡ πρώτη ἀνθρωπίνη.

Η ΜΗΤΗΡ

«On rougit d'être homme»

Michelet.

Αὐτὸν τὸν βαθὺν στεναγμὸν τοῦ ποιητοῦ-ιστορικοῦ τῆς Γαλλίας ἠσθάνθημεν καὶ ἡμεῖς ὅταν ἐμάθομεν τὸ πρὸ τῆς οἰκίας Κούπα μικρὸν δράμα τῆς Ὁδοῦ Πανεπιστημίου. Καθὼς πᾶν δράμα, καὶ αὐτὰ τὰ ἐξάπρακτα καὶ χιλιόσκηνα τοῦ Δεννερῦ, δύνανται νὰ συκεντρωθῶσιν εἰς ὀλίγας λέξεις, καὶ αὐτοῦ ἡ παράστασις χωρὶς πολλῶν λεπτομερειῶν καὶ ἀκριβοῦς ἀναλύσεως, μεταοἰεῖται εἰς ζωηρὰν εἰκόνα τῆς πραγματικῆς σχολῆς, ἴαν σὰεῖπωμεν:

Μία μητέρα ἔμεινε ὠρὶς τέκνου· ἔν τέκνον ἐγκατελείφθη χωρὶς μητρός.

Δύνασθε νὰ συλλέξητε ὅσα τὰ δάκρυα τῶν ἐλεγειῶν μας ποιητῶν καὶ ὡς τὰ σφιγμένα τῆς ἀμπέλου δι' ἀποστακτικῆς μηχανῆς νὰ πιέσετε, τὸ ἀπόσταγμα αὐτὸ τῶν ἰδανικῶν συμφορῶν, καὶ ἀντὶ τῆς φαντασίας σας τὰς μεταβάλλετε εἰς πραγματικὰ, δὲν θὰ ἰσορροπήσῃ πρὸς τὴν ὁδύνην ἢ διαχέουσιν αἱ π. ὀλίγων γραμμῶν κατὰμαυρα χαραχθεῖσαι λέξεις.

Καὶ ὅταν ἡ μήτηρ δὲν ροσεκάλεσεν ἀκόμη εἰς τὸ στεφάνωμα τῆς νεότητος τοῦ εἰκοσι μαίους της· καὶ ὅταν ἐν τὸς τῶν ῥόδων ἀριστοκράδος καλλονῆς μυροβόλος ἀνοίγεται ἀγκάλῃ ὅπως δεχθῇ τὴν τρυφερωτέραν καρδίαν· καὶ ὅταν τὸ ἄσμα τοῦ ὕμενου δὲν συνεκέρασε τὴν ψυχὴν της μεθ' ἁρμονίας, ἀλλ' ἐξερᾷ εἰς ἀπογοιτεύσεις παραφωνίας· καὶ ὅταν ἀνθ' ὅλης τῆς χρυσῆς ἀνατολῆς εὐτυχοῦς γάμου εἰς καὶ μόνος ἀπέμινε χρυσοῦς καρπὸς παρηγορία — **τὸ τέκνον**, τότε νοοῖτε πόσον βαθὺς θὰ ὑπῆρξεν ὁ σπαραγμὸς εἰς τὴν μητέρα ἄρπαγῇ του καὶ πόσον ἀναίσθητος ἡ χεὶρ ἡ ἐργασθεῖσα ὄν σπαραγμὸν.

Ἄλλ' ἐὰν πατὴρ ἦτο χεὶρ καὶ τὸ κινήσαν ἀκριβῶς ὑπερσυστολή καὶ αὐτόχρομα ἀκράτητος πρὸς τὸ παιδίον στοργή; Ἐ! πόσον καλῶς γνωρίζομεθα οἱ ἄνδρες! Ποσάκις μεταξύ μας δὲν ὁμολογοῦμεν τὸν ἐγωισμόν μας, ἀποκαλύπτοντες τὸ ἐν ἡμῖν οἰκοῦν θηρίον καὶ ἀπονέμοντες σιωπῆς καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων εἰς τὴν γυναῖκα τὴν ἀρετὴν τοῦ ἡρώδου, εἰς τὴν μητέρα τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον; Καὶ ἂν ἐξαιρέσις τις δημιουργήσῃ ἄνδρα τρυφερῶν αἰσθημάτων, ὁ ἀνδρικός βίος, ὡς τὸν κατεσκεύασεν ὁ νεώτερος πολιτισμὸς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν βίον τῶν γυναικῶν, ποῦ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐξασκήσῃ τὰ αἰσθηματά του; Ποῦ χρόνος ἐν τοῦ ἐμπορίου ἢ τῆς ἐπιστήμης, ἐκ τῆς πολιτικῆς ἢ τοῦ ἐργασταίου; Ποῦ τόπος ἀλλ' ἢ τὸ λογιστήριον καὶ ἡ καθηγητικὴ ἔδρα, τὸ καφενεῖον καὶ ἡ ἀγορὰ τὴν ἡμέραν, ἡ ἐσπερὶς, τὸ χαρτοπαίγνιον, τὸ καπνιστήριον καὶ ἡ βιβλιοθήκη τὴν νύκτα; Ὡ! γνωρίζομεθα πολὺ καλὰ οἱ ἄνδρες μεταξύ μας! Ἡ γυνὴ δι' ἡμᾶς εἶναι ὡς κρυστάλινον ποτήριον σαργρέζ· ἐν ὅσῳ πλήρες ἀκτινοβολεῖ ὡς μεταξίνῃ τοῦ αὐτοῦ χρώματος ἐσθῆς, μᾶς εὐφραίνει· τὸ ἐπιόμεν; τί θὰ κάμωμεν τὸν γλοιόζοντα κρατῆρα, ἂν ἐπιμένῃ νὰ ἴσταται ἐμπρὸς μας; Θὰ τὸν πετάξωμεν, ἂν προλαβῶν ὁ ὑπηρέτης δὲν τὸν ἀποσύρῃ. Εἶναι καλὴ ὡς κάλυξ ἡ γυνὴ καὶ ὡς μνηστὴ ἀκόμα καὶ ὡς σύζυγος, ἀλλὰ τὰς ὥρας καθ' ἃς ζωὴ σπᾷ τὰς φλέβας μας καὶ διαρρέῃ τὴν καλλονὴν της μεγαλειότης· τὰς λοιπὰς ὥρας τί θὰ τὴν κάμωμεν; Ἐγκυον πῶς θὰ τὴν βλέπωμεν; Λεχῶ πῶς θὰ τὴν ἀνεχθῶμεν; Ὁηλάζουσα δὲν εἶναι shocking; Καὶ ὅταν τὸ μικρὸν κλαυθμηρίζῃ; Καὶ ὅταν ἐκείνη τὸ περιποιῇται; Καὶ ὅταν τὸ μικρὸν δὲν σέβεται τὸν ὕπνον μας; Ἐκείνη δὲν προλαμβάνῃ τοὺς κλαυθμούς του; Τοὺς πόθους του δὲν τοὺς θεραπεύῃ αὐθόρῃ; Καὶ ὅταν ὁ τοκετὸς ἀφήσῃ ἀσχημίαν εἰς τὴν γυναῖκα; Γίνῃ ἰσχνή; Δὲν προφθάσῃ ἐγκαίρως τὴν τοαλίταν της; Παρουσιασθῇ μετὰ καθημερινά της; Ἐπιμένῃ νὰ κάθεται εἰς τὴν αἵθουσαν

μὴν, ὥστε οὐχὶ μόνον νὰ τὴν προφυλάξωμεν, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν ἀποκρύψωμεν, διότι τιμὴ δὲν πρέπει νὰ ἐκτιθῇται.

— Σύμφωνοι διὰ νὰ μὲν σοῦ «χαλάσω τὸ χατῆρι», ἐψίγησεν ἡ Εὐα.

Καὶ λαβόντες τότε φύα συκῆς—κατὰ τὴν Γραφὴν—ἐκάλυψαν τὴν ἀδυναμίαν ν. Ἐκτοτε δὲ καὶ τὰ μέλη τοῦ σώματος ἐταξινομήθησαν ἐφανερὰ καὶ κρύφια.

3.

Μετ' ὀλίγον ἐπανεκάθισ ὑπὸ ἀρωματικὴν ἱτέαν ἡμιενδυμένοι πλέον· καὶ ἡ Εὐα ἤρχισε νὰ ρεμβάζῃ, ὁ δὲ ἄνθρωπος νὰ ἐνθουσιᾷ διὰ τὸ σφάλιστρον, ὅπερ ἐφεῦρε καὶ νὰ δημηγορῇ.

— Ἀκουσον, Εὐα, τί ἀπαιτήσῃ αὐριον ἢ κοινωνία παρὰ σοῦ.

— Μὴ μὲ σκοτίζῃς, ἡμίμεν Ἀδάμ, μὲ τοὺς ἐνθουσιασμούς σου, τὸν διέκοψεν Εὐα μετὰ τῶν ὅλων παθητικῶν ἄφες με ἥσυχον, τί θ' ἀπαιτήσῃ;

— Ἰδοὺ, ἀπήντησεν Ἀδάμ, θέσας τὴν δεξιάν ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης αὐτῆς, τί θ' ἀπαιτήσῃ ἡ κοινωνία· θὰ εἴπῃ εἰς σέ: Ὡ Εὐα!—Παράδος ν' χεὶρά σου εἰς ὅτινα θέλεις—ἄφες τὸν πόδα σου εἰς τὸ σανδαλοποιὸν ἢ εἰς οἶονδῆποτε νέον κάλφα (δόκιμον)—ἐρεψον ἐπὶ τοῦ κοίλου τῆς ὠμο-

πλάτης σου νὰ θέσῃ τὸ οὖς καὶ τὴν παρεῖαν ὁ ἀρμόδιος, ὅπως ἐννοήσῃ τὸν σφυγμὸν σου, καθὼς καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους σου—συγχώρησον νὰ ψάύσω διὰ τῆς παλάμης των καὶ θλίψωσι διὰ τῶν δακτύλων τὴν γαστέρα σου οἱ δόκτορες, ὅπως ἀνακαλύψωσι, ποῦ ἔχεις τὸν ἐρεθισμόν καὶ τὸν πόνον—ἐπιδείξον τὸν μαστόν σου ὀηλάζουσα παιδίον—καταστήτη, τέλος πάντων, ὅπως θέλεις πεπολιτισμένη τῆς ἐποχῆς καὶ ῥίφθητι μειδιῶσα εἰς τοὺς βραχίονας σφριγώντος χορευτοῦ, ὅπως σοὶ περιβάλῃ τὴν μέσσην καὶ θλίψῃ κατὰ τὸν στρόβιλον ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ τὸ ἰδικόν σου, ἀλλὰ πρόσεξον τὴν ἀδυναμίαν μὴ καὶ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν, διότι ἐγγίζουσιν τὴν τιμὴν.

Ἡ Εὐα, ἡδυπαθὴς πλέον ἐκ τοῦ ἀρώματος τῆς ἱτέας, τὸν ἠτένιζε μηχανικῶς, ἐνῶ ὁ νοῦς της ἐπλανᾶτο. Ὁ Ἀδάμ ἀποδοῦς τοῦτο εἰς ἐκτίμησιν τῶν λόγων του, προσέθηκε μετὰ τόνου:

— Λοιπὸν, εἶσαι ὑποχρεωμένη ν' ἀκούσῃς τὴν κοινωνίαν καὶ θὰ τὴν ἀκούσῃς βεβαίως!

4.

Ἄλλ' ἡ Εὐα δὲν ἤκουε πλέον· ἦτο βεθυθισμένη, ὡς προείπωμεν εἰς σκέψεις, αἵτινες τῇ ἐπῆρχοντα καὶ ἃς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ· ἐπὶ τέλους, λύσασα τὴν σιωπὴν καὶ ἀπο-

τῆς συναναστροφῆς μετ' τὸ μικρὸν εἰς τὰς ἀγκάλας; Τὸ μικρὸν διακόπητ' τὴν διήγησίν μας, ἐνῷ ἡμεῖς ἔχωμεν τὸν λόγον; Ὅταν ἀσθενήσῃ; Ἱατροί, φάρμακα, ἀγρυπνίαι, ἔξοδα, πάνε-ἐλα; Ἀ! μὰ εἰσθε ἀνυπόφοροι γυναῖκες! Ἀ! μὰς ἐφάγατε γυναῖκες! Ἀ! ταράσσετε τὴν εἰρήνην μας γυναῖκες! Ἀ! δὲν μὰς ἀφίνετε νὰ ἀναπνεύσωμεν γυναῖκες!

Ἐ! τότε καὶ ἡμεῖς σὰς ἀφίνομεν μετ' ὅλα μας τὰ δίκαια, καταφεύγομεν εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον, εὐρίσκομεν τοὺς φίλους μας, τοὺς ἀνοίγομεν ὀλίγον τὸ παραπέτασμα τῆς ἐστίας σας διὰ νὰ εὐρώμεν ὀλίγην παρηγορίαν οἱ πτωχοὶ καὶ πίνομεν. Ὁ ζύθος φέρει λήθην καὶ ἀν' λησμονῶμεν κάποτε ὅτι ἐσμὲν ἔγγαμοι καὶ πρὸς τὰς νύκτας λέγομεν τὸ ἐναντίον ἵνα μὴ ἀποσύρουν ἀπὸ τῶν πράξεών μας τὸ προστατευτικὸν τῶν σκότος, τίς πταίει; Ὁ ζύθος καὶ τοῦ ζύθου ἡ λήθη!

Ἐνῷ διὰ τὴν γυναῖκα ἐκλείσθη ὁ παράδεισος τοῦ βίου τοὺς πρώτους μετὰ τὸν γάμον μῆνας, ἐννέα δ' ἄλλους μετ' αὐτὸν, ἡμῶν καπνίζόντων, παλαίει ἐκείνη ἐπὶ τῶν λέκτρων τῆς μετὰ τὸν θάνατον, ἐνῷ καὶ νικῶσα θὰ ἔσπευδε πρὸς τὰς ἀγκάλας τοῦ γοργῇ ἂν τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχε καθρέπτειν; Ἐνῷ κηρύσσεται τοῦ τέκνου τῆς αἰχμάλωτος καὶ δὲν ὑπάρχει ἐλευθερία δι' αὐτήν, ἐπώλησεν εἰς ἐκεῖνο καὶ τὴν ζωὴν τῆς καὶ τὴν ψυχὴν τῆς;

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἦτο στοργὴ ἀληθινὴ τὸ κινήσαν τὴν χεῖρα τοῦ ἐργάτου τοῦ σπαραγμοῦ, ἐναντίον ἀκριβῶς θὰ ἐπραττε τοῦ πραχθέντος τοιοῦτο αἶσθημα ὑψηλόν. Θέλει ἄρ' γε πολλὴν φιλοσοφίαν ἵνα ἐννοηθῇ ἡ ἀλήθεια ὅτι μονοτεὲς παιδίον παρὰ τῇ μητρὶ εὐτυχεῖ, οὐχὶ παρὰ τῷ πατρὶ; Τί εἶναι ὁ βίος τοῦ νεογνοῦ εἰμὴ συνέχεια τοῦ βίου τοῦ ἐμβρύου; Ὑπάγετε εἰς τὰ ἐκθετοτροφεῖα, ἐρευνήσατε τὴν καταστατικὴν τῶν καὶ θέλετε ἰδεῖ ὅτι τὰ Καταστήματα αὐτὰ εἶναι εὐφημα κοιμητήρια καὶ τίποτε ἄλλο. Ὁ κ.

Κλάδος ἡδύνατο μ' ἓνα κόπον νὰ ἐφορεύῃ καὶ τοῦ νεκροταφείου καὶ τοῦ βρεφοκομείου μας. Διὰ τί; Διότι λείπει ἡ μήτηρ καὶ ὅταν λείπῃ ἡ μήτηρ τὸ νεογνὸν εἶναι ἀποκοπὴν ἐκ τῆς ῥίζης τοῦ ῥόδου. Ὡ! θὰ χύσῃ τὴν εὐωδίαν τοῦ μίαν πρωτῆν, ἀλλὰ καὶ τὴν πνοὴν τοῦ τὴν ἄλλην πρωτῆν. Διὰ τί; Διότι ἡ ζωὴ εἶναι ἀλληλεγγύη. Ἄνδρες τῶν μητέρων μας ὅταν ἀπομακρυνώμεθα φυτοζωοῦμεν καὶ δὲν εὐρίσκομεν παρ' ἐρωμένη ἀκόμη ἐκείνην τὴν θαλπωρὴν ἥτις θερμὴν διατηρεῖ τὴν καρδίαν, θερμὴν τὴν ζωὴν μας. Νεογνὰ ἀποκοπτόμενοι τῶν ἀγκαλῶν τῶν τί θὰ γίνωμεν; Τὴν ποίησιν τῆς μητρὸς θὰ τὴν ζητῶμεν εἰς τὰ γαλακτοῦχα κουτῖα τοῦ Λάπ!

Πρέπει λοιπὸν ν' ἀναζητήσωμεν τὰς αἰτίας τοῦ δράματος τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου εἰς τὸν ἐγωϊσμὸν τοῦ ἀνδρός, ἐγωϊσμὸν οὐχὶ συνήθη, ἀλλὰ διακεκριμένον, ἐξειδικασμένον, πρωτότυπον, ἀριστοκρατικὸν ἐγωϊσμὸν. Πρέπει νὰ τὸν ζητήσωμεν εἰς τὴν ἀποξήρανσιν ὅλων τῶν κοινωνικῶν χυμῶν, ὅσοι διατηροῦν τὴν κοινωνίαν μας ἀκόμη μαλακὴν, εἰς τὴν ἀποσπέντασιν ὅλων τῶν αἰσθημάτων τὰ ὅποια ξηρανθέντα τὴν κατέστησαν πλαγγόνα χρυσοπάρυφον, ἀφ' ἧς ἂν ἀφαιρέσῃς τὸν χρυσὸν καὶ τοὺς ἄλλους κόσμους θ' ἀνακαλύψῃς σκελετὸν σκωληκόβρωτον.

Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἡμᾶς νὰ ἐξετάσωμεν διὰ τί τὸ ἀρπαγὲν παιδίον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ ῥοδόσαρκον ἀγγελουδί μετὰ τὸν πατέρα καὶ μητέρα, ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, θατέρου μετέχον καὶ τῶν θωπειῶν καὶ τῶν φιλημάτων. Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ κατάστασις αὕτη τόσο ἀνίσως διαγέμει τὰ μειονοκλήματά της μετὰ τὴν γυναῖκα καὶ ἀνδρὸς, πολλὰ εἰς ἐκείνην, οὐδὲν ἡ ὀλίγιστα εἰς αὐτὸν, ὁ πατὴρ ὤφειλε νὰ σκεφθῇ ὅτι εἶναι ἀνανδρὸν ν' ἀφαιρῶμεν παρὰ τῆς μητρὸς καὶ τὴν τελευταίαν παρηγορίαν καὶ νὰ ἐκδικώμεθα δίκαιον μόνον ἔχοντες τὴν ἰσχύν τῶν βραχιόνων μας καὶ τοὺς τίτλους τῆς ἀρπαγῆς.

ταθείσα μετ' ἐξάψεως πρὸς τὸν ἀναμένοντα τὴν ἀπάντησιν τῆς Ἀδὰμ.

— Βίβας ἐν ἀρχῇ, τῷ λέγει, ὅτι συνεργεία τοῦ διαβόλου ἐγένετο ἡ ἀδυναμία!

— Βεβαίως ἰδικόν τοῦ ἔργου εἶνε, ἀπήντησεν ὁ Ἀδὰμ.

Ἡ Εὐὰ τότε, ἐγερθεῖσα καὶ ἀφίσασα τὸν Ἀδὰμ ἐκθαμβὸν διὰ τὴν πρωτοφανῆ ἐξαψίν τῆς, ἔδραμε πάραυτα πρὸς συνάντησιν τοῦ διαβόλου, λαβόντος κατὰ τὴν Γραφὴν, ἅμα εἶδε τὴν Εὐὰν ἐρχομένην πρὸς αὐτὸν ἐκ τοῦ μακρόθεν, σχῆμα ὅπως χρυσάλευκα καὶ ἀναμένοντος οὕτω αὐτήν, ἥτις ἅμα τὸν ἐπλησίασεν ἤρχισεν ἀδιάφορον συνομιλίαν, ἕως οὗ ἔλθῃ εἰς τὸν σκοπὸν.

— Κύτταξε ἐδῶ, διάβολε, τῷ λέγει, τὴν ἀδυναμίαν, ἢν ὁ Ἀδὰμ ἐκάλεσε τιμὴν αὐτὸ εἶνε ἰδικόν σου . . .

— Πῶς ἰδικόν μου; τὴν διεκώφε πάραυτα ἀπορῶν ὁ διαβόλος, ὅστις δὲν ἤννοει, τί ἐσκόπει νὰ ἐκφράσῃ ἡ Εὐὰ.

— Ναί! ἰδικόν σου ἔργον, ἐπανέλαβεν ἐντονότερον ἡ Εὐὰ, ἐξαφθεῖσα ἐτι πλέον διὰ τὴν ἀπορίαν τοῦ διαβόλου, ἢν ὑπέλαβεν ὡς προσποίησιν.

Ὁ ὄφις, στενοχωρηθεὶς ἐκ τοῦ ὕψους, τῶν βλεμμάτων καὶ τῆς ἐξάψεως τῆς Εὐὰς, ἀντ' ἀπαντήσεως ἡνωρθώθη, ὅπως βεβαιωθῇ περὶ τοῦ πράγματος, ἐπλησίασε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ἐπιδειχθὲν μέρος καὶ ἤρχισε νὰ γελά ἀπὸ καρδίας.

— Πρὸς τί ὁ γέλως; ἐφώνησεν ἡ Εὐὰ ὅπως ἐξαλλος.

— Γελῶ, ἀπήντησεν ὁ πονηρὸς διαβολῶφς διὰ τὴν παρεξήγησιν. Αὐτὸ, ὅπερ διατείνεσαι, ὅτι εἶνε ἰδικόν μου ἔργον, εἶνε, κυρία Εὐὰ, ἡ μόνη ὀδηγοῦσα λεωφόρος πρὸς παγκόσμιον βιομηχανικὸν κατάστημα, καλούμενον Ἀδαμαιοὶ ἀνθρωποποιεῖον καὶ ἔχον τὸν ῥηθέντα προορισμὸν, ὅπερ ἐκτίσθη, κατὰ τὴν Γραφὴν καὶ τοὺς ἐδόμηκοντα, παρὰ τοῦ μεγάλου ἀρχιτέκτονος τοῦ σύμπαντος τὴν ἐδόμην ἡμέραν τοῦ πρώτου ἔτους τῆς κοσμογονίας δαπάναις τῆς πλευρᾶς Ἀδὰμ.

— Ἀ! ἐφώνησεν ἡ Εὐὰ, ἀρχίσασα νὰ γελά ἐπίσης. Τί κουταμάρα! τώρα ἐννοῶ, τώρα ἐννοῶ, διότι μ' ἤλθον εἰς τὴν ἀνάμνησιν αἱ φωναὶ τοῦ Ἀδὰμ, ὅτε τῷ ἀπεκόπτετο ἡ πλευρά. Ἐρχεῖς δίκαιον. Λέγουσα δὲ ταῦτα, ἔλαβε μετὰ χανικῶς ἀπρόσεκτον θέσιν, ποιήσασα συνάμα μὴ πρωτοφανῆ καὶ περιέργον.

Τότε τοῦ διαβολόφους ὁ γέλως, ὡς ἐκ τοῦ ἀλλοκότου μορφασμοῦ τῆς Εὐὰς, δακνύσας τὰ χεῖλη, ἐφθασεν εἰς τὸ ἐπὶ τέλους ἤρχισε νὰ βόλῃ, ἐπειδὴ τῷ ἀνέβη φλέγμα εἰς τὸν λαιμὸν, ὅπερ θὰ τὸν ἀπέπνιγεν, ἂν δὲν ἀπηλλάσσετο στήριον.

— Καλὲ τί λέγεις; Μὲ τὰ σωσιὰ σου πιστεύεις, ὅτι

Δὲν γνωρίζομεν τί λέγουσιν οἱ νόμοι, οὐδ' ἔχομεν πολλήν ὑπόληψιν εἰς αὐτούς· ἀλλ' ἐν τῇ συνειδήσει μας λύομεν τὸ ζήτημα ὑπὲρ τῆς μητρὸς καὶ καταδικάζομεν ἀνεπιφυλάκτως τὸν ἄνδρα καὶ λέγομεν: On rougit d' être homme!

Καλεδάν.

ΣΑΝ ΕΦΕΥΓΑ

Μή με ξεχνᾷς· ξεχνοῦνε ὅποιον γυρνᾷ 'ς τὰ ξένα·
Μὴν κλαῖς· τὰ κλάυματά σου δὲ μὲ γυρίζουν πίσω·
Λουλούδια μὴ μοῦ στείλῃς, θάρσυνε μαραμμένα,
Γράμματα μὴ μοῦ γράφῃς, δὲ φέρνουν τὴ φωνή σου.

Γιὰ μένα τὰ μαλλιά σου μὴ κόφτῃς, μὴ κομμάτια
Δὲ θέλω νὰ τὰ βλέπω τὸ μόνο θησαυρό μου·
Ἔνα ζητῶ: ὁ ὕπνος ὅταν μοῦ κλειῇ τὰ μάτια,
Νὰ ἔρχεσαι σιμά μου, νὰ γίνῃς ὄνειρό μου.

Νίκος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Φίλε μου!

Παραπονεῖσαι ὅτι καφενεῖον δύναμαι εὐκολώτερον νὰ βαστάξω παρὰ τὸν λόγον μου.

Μὴ ἀπόρει.

Διότι ὁ μὲν λόγος πετρόεις, καὶ ἐπομένως δυσβάστακτος, τὸ δὲ καφενεῖον ὡς ἀπολιθωμένον βαστάζει τις εὐκόλως καὶ μάλιστα ὅταν ὄνομα καὶ καλλονὴν ἔχει οἷαν ὁ Παρθενῶν.

Σκίουρος.

ΕΠΙ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ

Αὐτὸ τὸ φύλλο τὸ λευκὸ μοῦ φαίνεται πῶς 'μοιάζει
'Αθῶα κόρη ποῦ καῦμό δὲν ἐνιῶθ' ὡς τὴν ὥρα·
Καὶ τώρα οἱ στίχοι ποῦ 'ς αὐτὸ ἡ πένα μου χαράζει
Εἶνε τοῦ ἔρωτος τὰ δῶρα.

Μπορεῖ νὰ εἶν' οἱ στίχοι μου γραμμένοι μ' ἐμορφάδα,
Μπορεῖ νὰ βρῇ τὸν οὐρανὸ ἡ κόρη 'ς τὸν καῦμό της·
'Αλλ' ἀπ' τὸ φύλλο χάθηκεν ἐκεῖν' ἡ πρώτη ἀσπράδα,
Κι' ἀπὸ τὴν κόρ' ἡ ἀθωότης.

Σπάρκος.

Α Λ Λ Α

Χαριεστάτην λέσχην δημοσιεύει ἐν ὑποφυλλίδι ὁ φίλος καὶ συνεργάτης κ. **Φαλέξ**, ἥς τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ὁ πρῶτος γεννηθεὶς ἄνθρωπος εἶναι ὁ Κάϊν.

Καθὼς πίνει τις ἀργὰ ἀργὰ τὸν καλλίτερον οἶνον ὅπως παρατείνει τὴν ἡδονήν, ἀργὰ καὶ ἡμεῖς ἀναγγέλλομεν τὰς ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις καὶ τὴν διδακτορικὴν ἀναγόρευσιν τοῦ φιλότατου **Ἀλεξάνδρου Δεμερδζή**, παιδίου ἀθηναῖκου. Πολλοὶ φίλοι ἐξακολουθοῦσιν ἀκόμη νὰ τῷ συγχαίρωσι φανερά, πολλοὶ φίλοι μυστικὰ καὶ ἡμεῖς ὀλοφάνερα.

Εἶναι λυπηρὸν ὅτι ὅτι εἶς ἐθελοντὴς ἐκ Βραβίας, καταταχθεὶς ἐνταῦθα εἰς τὸ ἱππικόν, ἀνεχώρησεν ἀφίς ὅχι καλὰς ἀναμνήσεις εἰς τὸ σῶμα, ἐξ οὗ ἐλειποτάκτησεν. Ἡμεῖς τοῦλάχιστον βαρέως γράφομεν καὶ αὐτὰς τὰς ὀλίγας γραμμάς.

Φαλέξ.

αὐτὸ εἶνε τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεως τοῦ Κάϊν; Λοιπὸν ὁ σπασμωδικὸς γέλως ὁ βῆξ καὶ τὸ φλέγμα τοῦ διαβολόφωτος παρῆξαν τὸν πρῶτον γεννηθέντα! Ὡραίαν μᾶς διηγῆσαι μυθολογίαν· ἡμεῖς δὲν συμφωνοῦμεν· κάτω ἡ ἰδέα σου.

— Περιμένετε ἀνυπόμονοι τὸ τέλος. Μετὰ παρέλευσιν ἀκριβῶς τοῦ παρὰ τῶν νόμων τῆς φύσεως ὠρισμένου χρόνου ἀπὸ τοῦ συμβάντος, ἤκούετο ἐπὶ λίκνου ἡ φωνὴ ἀρτιγεννοῦς βρέφους.

— Καὶ ἦτο ὁ Κάϊν;

— Μὴν ἦσθε ἀνυπόμονοι λέγω, διότι θὰ μὲ κάμῃτε νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι καὶ σεῖς οἱ ἀναγνώσται ἀκόμη καὶ ὅλοι οἱ οἱ σᾶς καὶ ὅλα τὰ ζῶα, οὕτω ἐγεννήθησαν. Λοιπὸν ὁμοιογενεῖς τὸ βρέφος βαπτισθὲν ἐκλήθη ὡς ἐμαντεύσατε.

δ.

Οὕτω λοιπὸν ἐγεννήθη — διότι ὁ Ἀδάμ ἐπλάσθη — ὁ πρωτότοκος τῆς ἐνθροπίνου οἰκογενείας, ὅστις μετὰ τὴν ἀδελφοκτονίαν ἔφερε τὰ μάτια του, ἀφίσας ζωτοχήραν τὴν

σύζυγόν του, καλουμένην Εὐάν—θείαν πρὸς διάκρισιν τῆς πενθερᾶς της, ἥτις ἦτο ἡ Εὐά τοῦ διαδόλου, καὶ μετέβη εἰς ἐρήμους τόπους, γενόμενος—ὡς ἐτηλεφώνησαν ἑκτοτε ἐκεῖθεν—καλόγηρος, ὅπως ἀγίαση τὴν ψυχὴν του, σχηματίσας κατόπιν καὶ τὰ τάγματα τῶν ὁμοίων του καλογήρων, χρονολογουμένων ἑκτοτε.